

ΦΙΛΗ — ΦΙΛΑΙ

Στῆς Ἄνω Αἰγύπτου τὰ μακρὰ, μέσα στὴν ἔρημο, μέσα στὸ Νεῖλο, ὑπάρχει κ' ἓνα νησί, πὺ λέγεται Φιλή,—ἢ καὶ ἂν θέλετε—Φιλαί.

Ζεῖ μόνη της. Σήμερα πιά, κανένας δὲν πατᾶ τὸ εὐ-θραυστό της σῶμα, χῶμα. Σπάνια· κάτι Ἄγγλοι περιηγηταὶ περνοῦν, καὶ ἀπὸ τὸ βαπόρι μὲ τὰ κανοκνώλια τοὺς κω-τάζουν: τὸν ὕμνο της, τοῦ παρελθόντος της τὸν ναό,—πὺ εἰς τοὺς ὄμους τῆς Φιλῆς—Φιλαί—βαραίνει.

Πιὸ ζωντανά, μερικὰ καλίμια Αἰγυπτιακά, στοὺς κόλ-πους της φυτρώνουν. Ὑψηλά! μέσα εἰς τὴν γαλήνια πάντα ἴδια εἰρωνεία τ' Οὐρανοῦ, σειοῦνται ἀραιά, καὶ λέγουν λέξεις ἀκατάληπτες κ' ἐρημικές, πὺ δυνατὸν καὶ νὰ τῆς φαίνονται κ' ἐρωτικές, μέσα στὸ βάθος τῆς σιγῆς τοῦ γύρου κόσμου. Τὸ καλοκαίρι ὅμως γλήγορα μαραίνει τὴν ἐπιπόλαιη καὶ κομψή, τὴν ἄδολη συντροφιά τους.

Ἐχει κ' ἡ Φιλή,—Φιλαί,— μιὰ πιστότερη ἀγάπη. Κάθε φθινόπωρο ὁ Νεῖλος ἔρχεται, καὶ πέπλο τὴν σκεπάζει. Κρουμένη μέσα στὰ νερά, ἀόρατη τοῦ λέγει: «Νεῖλε, νειότη, ὦ αἰωνιότη, πάρε με... Φθάνουν τὰ χάρδια. Ἀρκοῦνε τὰ φιλιὰ. Ἔλεος, δός μου τὴ σκληρότη! Σπάσε ἐπὶ τέλος τὸν ναό, σύντριψε τὲς κολόννες. Οἱ ἀλαζονεῖες πλήττουν, πνίγουν πιά σκόνη στὸ πέλαγος μετάφερέ με. Δὲν θέλω πιά τὸν θαυμασμό, οὔτε τὸ παρελθόν, οὔτε τὰ ὄνειρα τῶν καλαμιῶν, οὔτε τὲς χίλιες γιὰ τὸ μέλλον μου ὑποσχέσεις. Τὴν ἡδονή, τὴν ἡδονή... Ὀλόκληρη τὴν ἡδονή. Νεῖλε στὸ ρεῦμα σου κατρακύλισέ με».

Δὲν εἶνε καλύβες χθεσινές, οἱ προπατορικοὶ ναοὶ μας. Μ' ἐπιθυμίες, ἔστω καὶ ριζικές, δὲν πέφτουν. Κάθε φθινό-πωρο ἡ Φιλή—Φιλαί — κ' ὁ Νεῖλος ἴσιος, πολλὰ παρόμοια λέγουν, λόγια πὺ τὰ νομίζουνε τελειωτικά.. καὶ πὺ θὰ ξα-ναποῦνε.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

- Τὸ εἶδες;
- Ἔ; λοιπόν;
- Φρικτό! Σὰν τὸ ἀλφάβητο μαθαίνεται ὁ Ἔρωσ.
- Ποῦ;
- Στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο.

Γιὰ ν' ἀποφύγομε μία σιγή, πὺ ἐπὶ τέλους μᾶς φοβίζει, λέμε καὶ ξαναλέμε: « Ματάκια μου, πῶς σ' ἀγαπῶ· τρελλαίνομαι γιὰ σένα ». Τοὺς πόνους μας τοὺς ἀληθινούς, τοὺς σπρώχνομε στὴν ἀνοστιά τῶν « Ἄχ »· πρόσθετες κι' ἓνα γυαλένιο περιδέραιο ἀπὸ « Βάχ ». Καὶ γιὰ νὰ μὴ λείψει τίποτε· τὸ « δίχως ἔσένα πῶς θὰ ζήσω; » δὲν ξεχνοῦμε. Γελοῖος εἶναι ὁ Ἔρωσ Ἀριάδνης! — Φορέματα φαρδυά, σακάκια ξενικά, γιὰ ὅλους δῆθεν ἴδια...

Δὲν στὸ ἀρνοῦμαι: Ἐκεῖνοι ποῦ εὐρῆκαν αὐτὰ τὰ λόγια, μπορεῖ, — τὸ κάτω κάτω ποιὸς τὸ ξεύρει; — καὶ πραγματικά νὰ τὸ αἰσθάνθησαν μιὰ μέρα. Στὰ χεῖλια μας ὅμως μόλις μὲ ντροπὴ πολλὴ προβάλλουν, « Καθῆκον; » Λές; « Ἀνάγκη νὰ τὰ ποῦμε; » — Φίλη! Προσοχή! Ἄν καὶ κανένα δὲν γελοῦνε, τὸ ἄτοπο καὶ σχεδόν, ὕπουλα τὴ καρδιά μας τὴν μαραίνουν. Δοῦλοι τῶν λέξεων τῶν κοινῶν, καὶ μεῖς ἄραγε δὲν θὰ παρασυρθοῦμε; Ἡ ἔκφρασι τὰ αἰσθήματα, — τὸ βεβαιώνεις, — δὲν τ' ἀλλάζει; Τὰ ξένα λόγια στὲς πασίγνωστες τροχιές, στὸ τέλος τοῦ ἔρωτα τὸ πεπρωμένο ἴσως κρυφὰ μᾶς μεταφέρουν.

Γ. Α. ΣΑΡΕΓΙΑΝΝΗΣ

“ΑΠ’ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΣΑΘΡΑ”

‘ ΣΙΛΟΪΣΜΟΙ ΚΙ’ ΟΡΑΜΑΤΑ ’

I

Μιὰ φουτουριστικὴ εἰκόνα θὰ τὸν ἐξηγοῦσε.

— Ἔτσι μιὰ μέρα, στόλισε ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος τὴν κάμαρα μὲ « σύνθετους ρυθμούς ».

Τὶς πρῶτες ὥρες ἠ κατάπληξη. Ἡ συνείδησι τοῦ ὠραίου δικιολογεῖ τὴν σχολή. — Κι' ὁ Σάθρας μουρμου-